

Prvou výtkou je zřejmě naznačen důvod zmatečnosti podle § 384, č. 4 tr. ř., jako by soud před rozhodnutím o návrhu na obnovu trestního řízení nebyl k vyměření úhrnného trestu příslušný. Výtka tato je bezzákladná; podle § 453, odst. 1 tr. ř. návrh na obnovu řízení nepřekáží výkonu rozsudku a důsledně tedy ani opatřením, která s výkonem rozsudku souvisí, tudíž ani rozhodování o výměře úhrnného trestu, které předpokládá jediné pravoplatnost různých rozsudků odsuzujících. Návrhem na obnovu trestního řízení však pravoplatnost uvedených rozsudků není nikterak dotčena. V této námitce byla tudíž zmateční stížnost zamítnuta. Jinak byla odmítnuta jako zákonem vyloučená, poněvadž v rozhodování o úhrnném trestu nelze se už dotýkati pravoplatně rozhodnutých otázek viny podle základních rozsudků.

Čís. 5683.

Trestneprávna zodpovednosť riadiča motorového vozidla za srážku s iným vozidlom a za úraz (smrť) poškodeného, ktorý riadič zavinil porušením predpisov a pravidiel pre zahýbanie z hlavnej cesty do odbočky.

(Rozh. zo dňa 22. septembra 1936, Zm IV 677/35.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti G. P., obžalovanému z prečinu podľa § 290 tr. z., vyhovel zmätočnej sťažnosti J. Š. ako právneho nástupcu zomrelého poškodeného K. Š., zrušil rozsudky súdov nižších stolíc na základe dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. por. a uznal obžalovaného G. P. vinným prečinom zabitia človeka podľa § 290 tr. z., ktorý tak spáchal, že dňa 2. apríla 1933 na křižovatke silnice u V. Š. nedbalosťou pri jazde automobilom spôsobil smrť K. Š. tým, že v rýchlej jazde zahýbal do pravej odbočky silnice tak, že nedal zavčas a vôbec potrebné znamenie a zatáčku »rezal«, takže za ním na motocykle idúci K. Š. narazil na zahýbajúci automobil a pádom sa zabil.

Z d ô v o d o v :

Proti odvolaciemu rozsudku ohlásil a previedol zmätočnú sťažnosť — omylne nazvanú odvolaním — J. Š., ktorý podľa osvedčenia okresného súdu v P. zo dňa 17. apríla 1936 je jeden z dedičov nebohého K. Š., tedy právnym nástupcom poškodeného. Podľa § 383, odst. III, č. 3 tr. por. je tedy daná legitimácia sťažovateľova k podaniu zmätočnej sťažnosti, popieraná obžalovaným v poznámkach na zmätočnú sťažnosť.

Zmätočnou sťažnosťou je okrem iných námietok, ktoré však neprihádajú v úvahu, zreteľne vecne uplatnený dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p., lebo sa dovodzuje zavinenie obžalovaného na smrteľnom úraze K. Š. poukazom na nevyhnutnosť, aby obžalovaný dal znamenie pred stočením automobilu do pravej zatáčky, ďalej poukazom na rýchlu jazdu obžalovaného a v reprodukcií dôvodov odvolania

verejného žalobcu proti rozsudku prvej stolice, uplatneného medzi iným tiež poukazom na tú okolnosť, že sa obžalovaný pred zatočením auta do zatáčky nepresvedčil o stave na silnici za sebou. Na týchto predpokladoch sa dovodzuje nedbalosť obžalovaného pri jazde automobilom, opominutie predpisov o tom platných a príčinná súvislosť opominutia obžalovaného s nastalým smrteľným výsledkom, ktorú odvolací súd vylúčil.

Zmätočná sťažnosť je v týchto výtkach dôvodná. Odvolací súd jednak prevzal zistenia krajského súdu, jednak však zistil sám tieto skutočnosti pre posúdenie viny obžalovaného rozhodné:

Obžalovaný G. P. išiel po silnici, ktorú mal pred sebou voľnú, rýchlosťou 70 km za hodinu; pred odbočením na silnici do V. Š., idúcu do prava, sa nepresvedčil, či sa k nemu niekto neblíží zo zadu, jazdu nezmiernil a nedal pri »braní zatáčky« do odbočky znamenie, že nepôjde ďalej rovno vo smere dosavádnej jazdy, ale že zabočí do odbočky k V. Š. Odvolací súd prijal i to, že obžalovaný nepočul a nespozoroval, že niekto za ním ide. Aj to je zistené, že obžalovaný »rezal« onu zatáčku na odbočke, to znamená, pokiaľ ide o zatáčku do prava, že išiel viac do pravej strany zatáčky na miesto toho, aby vytočil zatáčku oblúkom po jej ľavej strane až za prostred silnice.

Týmto zisteným spôsobom jazdy zanedbal obžalovaný povinnú opatrnosť aj platné predpisy vo viac smeroch. Primerané zmiernenie rýchlosti predpisoval § 12, odst. 3, al. 2 vlád. nar. č. 107/1932 Sb. z. a n., lebo išlo o prudkú zatáčku cesty. Predpis § 45, odst. 2 min. nar. č. 57000/1910, prípadne nar. ministerstva s plnou mocou pre správu Slovenska z 8./VII. 1922, č. 8692/prez., vyžadoval, aby obžalovaný meniac smer jazdy, dal znamenie. Stála pozornosť a najväčšia opatrnosť, predpísaná v § 41 nariadení práve citovaných, vyžadovala bezpodmienečne, aby sa obžalovaný pred tým, kým chcel zahnúť do prava, teda prejsť autom cez celú šírku silnice, po ktorej išiel, presvedčil nielen či má silnicu na prejazd voľnú zpredu vo smere jazdy, ako mal za to odvolací súd, ale aj zo zadu; lebo však možnosť kontroly do zadu bola účelom predpisu § 4, odst. 3 nar. č. 107/1932 Sb. z. a n., že uzavreté osobné motorové vozidlo musí byť opatrené zpätným zrkadlom, ktoré umožňuje riadičovi vidieť nazad. »Rezanie« zatáčky do prava vo vnútornom oblúku porušuje rovnako pravidlo stálej pozornosti a najväčšej opatrnosti, ktorú musí riadič auta takto zahýbajúceho zachovať a dbať toho, aby sa jeho auto nedostalo v zatáčke z ľavej strany vo smere jazdy na stranu pravú, ktorá pri zavedenom spôsobe jazdy po ľavej strane má predovšetkým zostať voľná pre vozidlá idúce naproti alebo zozadu predchodiace. Týchto predpisov a pravidiel opatrnosti však obžalovaný podľa hore uvedených zistení nedbal.

Toto porušenie predpisov a povinnej opatrnosti bolo v príčinnej súvislosti so srážkou automobilu obžalovaným vedeného s motocyklom riadeným poškodeným K. Š. Ten išiel za obžalovaným podľa zistenia nižších súdov ešte väčšou asi 85 km rýchlosťou a práve pri zatočení obžalovaného do odbočky silnice jeho auto predchádzal, s ním sa na jeho

pravej strane srazil, prípadne sa o jeho auto otreľ a pri ďalšom vybočení motocyklu z jazdnej dráhy utrpel pádom smrteľné zranenie, dôsledkom ktorého podľa zistenia nižších rozsudkov zomrel. Obžalovaný bol povinný pred tým, než cez celú šírku silnice zatáčal do prava, presvedčiť sa o tom, či za ním nejde také vozidlo a v takej blízkosti, že by mu musel podľa ustálených zvyklostí dať prednosť pre ďalšiu rovnú jazdu ešte pred tým, než sám na silnicu do prava idúcu odbočoval a tým vozidlu za ním blízko a rýchle idúcemu v ďalšej rovnej jazde zabránil. Keby sa bol obžalovaný podľa povinnej opatrnosti o tom presvedčil, bol by musel jazdu zavčas ešte pred zatáčkou zmierniť alebo svoj voz zastaviť, až by poškodený na motocykle predišiel. Ale aj včas daným znamením, že chce zahnúť cez silnicu do prava, bol by aspoň poškodeného upozornil na tento svoj úmysel, aby ten mohol svoju jazdu podľa toho upraviť; bez znamenia poškodený pravdepodobne predpokladal, že obžalovaný pôjde rovno ďalej a že niet prekážky, aby ho v rovnej jazde predišiel, dávši mu signál. Nič obžalovaného neomlúva, že podľa zistenia signál poškodeného nepočul a ani poškodeného za sebou ináč nezbadal, lebo nahliadnutím do zrkadla mal a mohol poškodeného za sebou zbadáť. Nezjavuje ho viny ani prípadné spoluzavinenie poškodeného v rýchlej jazde, lebo toto nebolo výlučné, keďže viacerý spôsob neopatrnosti obžalovaného bol spolupríčinou srážky motocyklu s autom a tým aj ďalších následkov z toho vzniklých, teda aj smrti poškodeného. Ponevác obžalovaný už dlhšiu dobu riadi automobil, musel by si pri náležitej opatrnosti uvedomiť svoje hore vytknuté povinnosti pri zahýbaní do pravej zatáčky a nebezpečenstvo zo zanedbania týchto povinností pre bezpečnosť osôb za ním idúcich vznikajúce. Sú tedy u neho dané všetky náležitosti prečinu zabitia človeka z nedbalosti v smysle § 290 tr. zák.

Čís. 5684.

Jde o přečin porušení osobní svobody veřejným úředníkem ve smyslu § 193 tr. zák., uvěznil-li správce notářského úřadu někoho bezdůvodně, a to tolikonásobný, kolik osob uvěznil.

(Rozh. ze dne 22. září 1936, Zm IV 181/36.)

Obžalovaný J. Z., správce notářského úřadu, zatkl a v obecní věznici přes noc zadržel tři osoby; ve své obhajobě před soudem tvrdil, že tak učinil proto, že si mu neznámý muž stěžoval, že byl okraden, a vyslovil podezření proti dvěma ze zadržených; třetího zatkl prý proto, že se s ostatními domlouval řečí obžalovanému nesrozumitelnou. Obžalovaný ani neučinil žádné kroky za účelem vyjasnění případu a výsledku zúčastněných osob, ani neoznámil věc příslušnému bezpečnostnímu úřadu a druhého dne ráno všechny tři uvězněné bez jakéhokoli vysvětlení propustil na svobodu. Veřejná žaloba spatřovala v činu obžalovaného zločin podle § 12 zákona č. 293/1920 Sb. z. a n. Soud prvního st. l. i c e uznal obžalovaného vinným trojnásobným přečinem podle § 323